

тѣ тихи прибѣжища и не са поклащатъ, само съ дълговидна трѣба (бинокль) можешъ да видишъ, какъ едва-едва са развѣсватъ шеренитѣ флагове. Впрочемъ дѣсь тѣ безсилно навели надоло мачтитѣ. Още по-нататѣкъ задъ тѣхъ керемиденитѣ покриви на турското село и високо то бѣло минаре. Около, въоръженното око различава и жълтитѣ батареини огради и неподвижнитѣ часови. Щръклитѣ на стрѣхата на селеката къща излизатъ тѣ сѣщо, както и тѣзи турски солдати. Зеленитѣ градински облаци проникнали право въ водата. Други пакъ вѣтрѣтъ тегли отъ тамъ раздражающата са струя на гаситѣ ароматъ, въ който са слѣли хиляда дихания на отдавна вече разцвѣтлитѣ цвѣта. Още по далечъ на дѣсно — полегатата горичка, непрекъснато изъ която сѣ поставени бѣлитѣ палатки на грамадниитѣ лагерь. На самитѣ ѝ връхъ точно като звѣрь са потаилъ предъ послѣдниитѣ скокъ, едва-едва са съзира грозниитѣ фортъ на Левантъ-Табия.

Азъ са заглѣдахъ и на искроватата вода на Дунгава и на тихитѣ му брѣгове нажалени въ никакво си мечитателно дръмание. Не ми са искаше да вѣрвамъ въ възможността на войната и изстреблението, тукъ въсредъ този идиллически покой който едва-едва са нарушаваше отъ викатъ на чайкитѣ. Тамъ задъ гората на която едва-едва пунктируваше форта, лозята, русчушкитѣ градини, цѣлото зрѣлище на керемиденитѣ малки стрѣхи, тополитѣ които са стараятъ да прерастятъ минаретата, минаретата които все високо и високо поднимашъ къмъ безоблачното небе свонитѣ бѣли върхове съ чернитѣ черти балкончета, отъ които муезинитѣ викатъ на всякийтъ правовѣренъ свѣтъ миланхолическитѣ молитви, на вѣкогажъ тържествовавшиитѣ иелямизмъ. Тамъ чернитѣ купи на кипариситѣ. До самитѣ брѣгъ броненосцитѣ умрѣли въ водата, бѣлитѣ кумини ни едно кълбо димъ не нехвърлятъ въ прозрачниитѣ въздухъ. Точно желѣзното имъ сърдце престанжло да се бие и съ силно желѣзо покрититѣ грѣжди не дишатъ. Грамадността на главната джамия за слѣпява очитѣ. Нейниитѣ връхъ като сръбърна звѣзда гори надъ градътъ. А ето и самото пристанище съ свѣтли флагове и пряпорчета предъ консулскитѣ домоове, съ цѣла група варки, мауни, малки паракочета и съ холяди народъ който са бѣше събралъ надъ водата.

— Съ кого имамъ честъ! Зачу са слѣдъ мене.

Виждамъ — младшитъ, хубавецъ генералъ. . . . „Твѣвр-